

Ana se s trhnutím probudila. Před očima se jí pořád vznášela tvář ze snu. Trvalo pár chvil, než si uvědomila, kde je: praskání ohně v krbu, zatuchlý pach staré podlahy z borového dřeva a hrubý polštář, který ji škrábe do tváře.

Vybavila si záblesky z uplynulého večera – zimu, tmou, vůni stříbrného sněhu, horkou vanu. Zvládla to. Dostala se zpátky do dači.

Ana si přitáhla otrhanou kožešinovou přikrývku těsněji k tělu a stáhl se jí žaludek. Jak přesně se dostala zpátky? Pamatovala si pád do řeky, pocit naprosté bezmoci v neúprosném proudu a jak se vyškřábala na prázdný zmrzlý břeh. Oblečení měla ledovější než led a skoro se nedokázala pohnout.

Zvládneš jít sama, zlato?

Ana zamrkala. Ten hlas zazněl odnikud – z mlhavé, vzdálené vzpomínky. Byl tam les a teplo a ten hlas ji pořád, bez ustání vytrhával z pohodlí spánku.

Sevřel ji strach. Teď rozeznala příznaky podchlazení a uvědomila si, jak blízko byla smrti. To teplo ji ohrožovalo... a ten hlas ji zachránil.

Ramson Sedmilbář, pomyslela si a její spánkem popletená mysl vyhlásila nejvyšší pohotovost. Rozhlédla se po chatce. Všechno bylo tak, jak to nechala. Její ruksak stál opřený o stěnu, její majetek roz-

ložený na malém stolku. Žádné známky, že by to tu někdo nezvaný prohledával.

Ana zafuněla a s námahou se posadila. Někdo jí omyl krev z paže, ale rána zůstala otevřená a čerstvá. Vzpomněla si na holčičku s tmavými vlasy, jíž světlo svíček téměř dodávalo svatozář.

„May?“ zavolala tiše. V chatě panovalo naprosté ticho. Opřela se o stěnu a snažila se rozptýlit obavy. Podfukáře taky nikde neviděla. Zbytky boživody jí stále kolovaly v těle. Její Přízeň už se sice začínala pomalu probouzet, ale snažit se ji teď použít by bylo jako podpalovat mokré třísky.

Z umývárny zaslechla šplouchání vody. May tak ledabylé pohyby nedělala. Mužské zakašlání její podezření potvrdilo.

Takže ten podfukář je ještě tady.

Ana otráveně zaskřípala zuby. Hledala ho celé měsíce. Upínala k němu všechny své naděje. A on ji ošálil, a navíc ještě přiznal, že nemá nejmenší tušení, kdo ten její alchymista je.

A teď se na ni přilepil.

Vtom zaskřípaly vstupní dveře a do domku vešlo dítě s hromádkou čerstvého sněhu. Jakmile si Any všimla, May vytřeštila oči, odhodila sních a přiskočila k ní.

Ana se s úlevou zabořila do jejího objetí. „Ahoj,“ zamumlala. S May si z nějakého důvodu vždycky připadala jako doma.

Té noci, kdy Ana utekla do chladného lesa syvernské tajgy, panovala černočerná tma, i když ani ta nešla srovnat se stíny roztahujícími se v jejím nitru. May ji ale našla a se slabým světlem pochodně dovedla do přístřeší. Tehdy byla May ještě vázána smlouvou, ovšem ani ta jí nezabránila v tom, aby se Aně pokusila pomoci, aniž by se o tom její pán dozvěděl.

May se narovнала a změřila si Anu přísným pohledem. Její oslnivě modré oči měly barvu oceánu okolo Aseatských ostrovů, který

Ana jednou viděla na jednom obraze. Byl plný slunce a hřejivého tepla. Ana jí krátce přitiskla čelo na čelo a pousmála se.

„Našlas toho alchymistu?“ zajímalo May. Před jedenácti lunami, když se s Anou poprvé setkala, byla daleko tišší a mluvila hláskem lehkým jako pírkó. Jen z jejího bystrého pohledu Ana poznala, kolik toho nasává z okolního světa a ukládá si v srdci. Projevovala Aně tolik laskavosti jako ještě nikdo jiný.

„Skoro.“ Při pohledu na May se jí vždycky vyčistila mysl, uklidnila se a svět jí připadal téměř reálný. „Tys to tady sama zvládla?“

May přikývla a vyndala měďák. „Zbyly mi ještě tři měďáky. Chceš je zpátky?“ Uprostřed mince se v záři ohně zaleskl malý ražený lístek.

Ana zaváhala. Věděla, co pro May, která strávila celý život skládáním drobných ve snaze ušetřit nemožné, aby se mohla vykoupit ze své smlouvy, ty peníze znamenají. V minulosti by byla Ana schopná utratit klidně desítky měďáků třeba jen za kousek smetanového koláče. Peníze jí protékaly mezi prsty jako voda, neměly pro ni žádnou hodnotu.

Setkání s May to změnilo.

Ana ji vzala něžně za ruku a sevřela jí peníze v pěsti. „To jsme vydělaly *společně*. Nech si je, třeba za ně v příštím městě koupíme něco sladkého.“

May si svědomitě schovala penízky zpátky do kapsy. „Myslíš, že v dalším městě najdeme maminku?“ zeptala se Any.

Ana chvílku mlčela a dívala se May pozorně do tváře, ale její pohled plný naděje se ani jednou nezachvěl. Anu děsilo, jak snadno dokázala ta dívka milovat i přes to, čím vším si prošla. Za nějakou dobu si poskládala dohromady její příběh. Po dlouhé pouti z domova v aseatském království Čigon, kterou podnikla spolu s matkou v naději na lepší budoucnost, se jejich sny rozplynuly, neboť matka byla přinucena podepsat jinou pracovní smlouvu, a tak je rozdělili.

Aby mohli zneužívat Mayinu zemskou Přízeň a strašit ji dluhem, který věčně jen narůstal.

Tos klidně mohla být ty, znělo Aně v mysli každý den hlasitěji a hlasitěji.

„Najdeme,“ odpověděla jí nakonec. „Najdeme tvou maminku, i kdybych měla zaklepat na úplně všechny dveře v tomhle císařství.“

May se usmála od ucha k uchu, objala Anu kolem krku a zabořila jí tvář do prsou. „Už nikam neodejdeš, že ne?“ zeptala se tichounce. Nejistě k ní vzhlížela jasnýma, jako oceán modrýma očima. „Nikam, kam bych nemohla s tebou?“

Ana ucítila, jak se jí v krku dělá knedlík. Dobře věděla, jak moc bolí, když v tak útlém věku přijdete o matku. Zнала ten pocit, že jste museli udělat něco zlého, takže by vás ti, které milujete, mohli opustit taky. Ten pocit nikdy nemizel.

A tak May pevně objala a zašeptala: „Odtě už budu pořád jenom s tebou.“

Vtom zaslechly šplouchání vody, které přitáhlo jejich pozornost k umývárně.

May se zamračila. „Ten divnej chlap tě přinesl domů, a jelikož ti tak trochu zachránil život, řekla jsem mu, že než půjde, může se vykoupat,“ vysvětlila Aně.

Ana se chtě nechtě pouсмála. „Chytrá holka,“ pochválila May spiklenecky.

„*Smrđěl.* A byl špinavej.“

„Já vím,“ přikývla Ana. „Je nechutný, hloupý a ošklivý.“ Bylo to od ní nezralé, ale stejně to řekla a ulevila si tím.

Najednou se dveře do umývárny rozlétly.

Ana se bleskurychle zvedla a schovala May za sebe. Ve zraněné ruce jí zacukalo, ale ona upírala veškerou pozornost na Ramsona Sedmilháře.

Oholil se a smyl si z obličejce špínu. Teď viděla, že je mnohem mladší, než myslela. Možná jen o pár let starší než ona. Zvlněné plavé vlasy se mu houply na čele a po ostře řezaných lícních kostech mu ještě stékaly kapičky vody. Ve srovnání s tím, jak neupraveně a otřesně vypadal předtím, jí teď přišel až překvapivě krásný. Ten jeho rošťácký výraz by se spíš hodil k námořníkovi z Bregonie sloužícímu u císařského loďstva než k pochybnému podvodníčkovi z podsvětí.

Sedmilhář se na May usmál. Aně se zdálo, jako by měl místo zubů tesáky. „Ahoj, zlatíčko.“

„Nemluv na ni,“ zavrčela Ana. Pak se otočila k May a dodala: „Prosím, jdi se taky vykoupat.“

May si nabrala do náručí hromadu sněhu, který si přinesla, a vklouzla do umývárny. Než za sebou zabouchla dveře, ještě se otočila, probodla Ramsona vražedným pohledem a přejela si přes hrdlo ukazováčkem ze strany na stranu. Pak za ní už zapadl zámek a Aně se ulevilo.

Zaměřila se na Sedmilháře.

Byl samá modřina. Pod lemy rukávů měl v místech, kde mu zpřetrhala žíly, zápěstí celá rudá. Ihned se zastyděla, ale stejně rychle se pocitu viny vzepřela. *On* neváhal ani vteřinu a klidně ji zradil. Cítit se kvůli někomu takovému provinile je zcela neopodstatněné.

Sedmilhář zkrivil rty do ďábelského a okouzlujícího úsměvu zároveň. „Takže, *Ano*, lásko,“ oslovil ji a v Aně zatrnulo. „To jsme dopadli. Tys po mně chtěla pomoc a já po tobě chtěl, abys mě dostala z vězení. Kéž by se jen přání plnila každý den.“

Kousavou odpověď Ana spolkla. Nedohadovala se tu s Lukou nebo s Jurijem. Potřebovala se vymezit proti nepříteli. Nešlo odhadnout, co má za lubem ani co před ní skrývá. Dokonce i jeho přízvuk se od včerejšího večera trochu změnil. Pochopila, že bude muset našlapovat velice opatrně.